

Sygn. Akt XVII AmC 1528/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2010 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wanda Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2010 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w P.

przeciwko (...) BANK Spółce Akcyjnej w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia zawartego we wzorcu umowy o nazwie „umowa o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) § 22 zdanie trzecie o treści: „(...) pozostawia w aktach pismo ze skutkiem doręczenia, jeżeli Kredytobiorca nie powiadomi (...) o zmianie adresu, a wysłane zawiadomienie wróci z adnotacją „adresat nieznanym” lub podobną.”;
2. zasądza od pozwanego (...) BANK Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Towarzystwa (...) w P. kwotę 374,64 zł (trzysta siedemdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) BANK Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;
4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego (...) BANK Spółki Akcyjnej w W..

/-/ SSO Wanda Czajkowska

Sygn. akt XVII AmC 1528/09

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) w P. wniosło pozew o uznanie za niedozwolone postanowienia § 22 zdanie trzecie wzorca umowy o nazwie „umowa o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) (dalej: Umowa o kredyt hipoteczny) o treści: „(...) pozostawia w aktach pismo ze skutkiem doręczenia, jeżeli Kredytobiorca nie powiadomi (...) o zmianie adresu, a wysłane zawiadomienie wróci z adnotacją „adresat nieznanym” lub podobną.” stosowanego przez pozwanego (...) Bank S.A. w W.. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że powyższe postanowienie Umowy o kredyt hipoteczny stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, ponieważ przewiduje ono domniemanie na niekorzyść konsumentów związane ze sposobem doręczania oświadczeń woli banku.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W pierwszej kolejności podniósł, że roszczenie powoda nie odpowiada treści materialnoprawnego rozstrzygnięcia w przedmiocie uwzględnienia powództwa zgodnie z art. 479(42) k.p.c., zatem uwzględnienie żądania pozwu stanowiłoby naruszenie normy art. 321 § 1 k.p.c. Zdaniem pozwanego, materialnoprawną podstawą sformułowania roszczenia procesowego dochodzonego przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w trybie art. 479(36) k.p.c. i następnym jest w ocenie pozwanego art. 479(42) k.p.c. Przepis ten reguluje treść wyroku uwzględniającego powództwo – wyrokiem tym Sąd uznaje postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazuje ich wykorzystywania. W ocenie pozwanego, skoro powód dochodzi jedynie uznania kwestionowanego w pozwie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, to roszczenie procesowe strony powodowej nie obejmuje żądania zakazania wykorzystywania postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone. Tymczasem ustawodawca w ogóle nie przewiduje dokonania takiego odizolowanego rozstrzygnięcia dotyczącego tylko uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone. Z tego względu, w ocenie pozwanego, powództwo powinno zostać oddalone bądź też pozew winien zostać odrzucony.

Nadto pozwany podniósł, że powództwo podlega oddaleniu jako bezzasadne. W jego ocenie, kwestionowane postanowienie wzorca nie jest niedozwolonym postanowieniem umownym w rozumieniu art. 385¹ k.c., bowiem nie kreuje ono praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, ani też rażąco nie narusza ich interesów. Pozwany wskazał, że klauzule umowne recypujące do materialnoprawnych wzorców umownych regulują tzw. doręczeń zastępczych, które zostały już wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych, nie znajdowały się we wzorcach umów kredytów czy pożyczek bankowych. Zdaniem pozwanego, kwestionowane klauzule nie są niedozwolone, gdy znajdują się we wzorcu umowy kredytu. Pozwany wskazał, że banki nie są zwykłymi podmiotami gospodarczymi, a ustawodawca w pewnym sensie przypisał im funkcję instytucji zaufania społecznego. Banki mają obowiązek zagwarantowania bezpieczeństwa gromadzonych środkom pieniężnym deponentów, co stanowi ważny interes publiczny. Istotne naruszenie warunków umowy kredytu przez kredytobiorcę poprzez nieterminową spłatę należności naraża bank na szkodę i w konsekwencji stanowi narażenie bezpieczeństwa gromadzonych przezeń środków pieniężnych. Ważne w takiej sytuacji jest więc zminimalizowanie ryzyka banku poprzez możliwość skutecznego wypowiedzenia umowy nierzetelnemu kredytobiorcy, a zatem doręczenia mu dokumentu wypowiedzenia, a wcześniej doręczenia mu pisma upominawczego lub wezwania do zaniechania naruszeń. Prawo bankowe nie reguluje kwestii skutecznego doręczenia wypowiedzenia, należy więc odwołać się do ogólnego przepisu kodeksu cywilnego dotyczącego składania oświadczeń woli – art. 61 k.c. Pozwany wskazał nadto, że do obowiązków kredytobiorcy wyraźnie wymienionych w umowie należy powiadomienie Banku o każdej zmianie danych osobowych, a w szczególności o zmianie adresu zamieszkania. Takie rozwiązanie, w ocenie pozwanego, służyć ma jak najlepszemu zabezpieczeniu interesów konsumenta, w którego interesie leży otrzymywanie informacji od Banku, jak również bezpieczeństwu Banku, będącego w stanie skutecznie doręczyć korespondencję do klienta, w tym również wypowiedzenie umowy. Zdaniem pozwanego, nie jest dopuszczalne, aby kredytobiorca nie wywiązywał się z postanowień umowy kredytu, a jednocześnie zmienił miejsce zamieszkania w sposób uniemożliwiający nawiązanie z nim kontaktu i skuteczne dochodzenie roszczeń przez bank. Pozwany podniósł, że adresat oświadczenia woli może w ogóle nie chcieć go odebrać, szczególnie w przypadku spodziewanego wypowiedzenia umowy, a tym samym skutecznie odraczać możliwość wykonania jednostronnych uprawnień kształtujących przez bank. Pozwany wskazał też, że większość informacji jest przekazywana i dostępna dla kredytobiorcy w formie elektronicznej, zaś doręczenie listowne odnosi się jedynie do wskazanych w umowie istotnych oświadczeń banku. Nadto pozwany podniósł, że art. 61 k.c. ma charakter dyspozytywny i strony mogą w odmienny sposób uregulować reguły składania pomiędzy nimi oświadczeń woli, a w szczególności złożenia oświadczenia woli przez jedną ze stron względem drugiej. W konsekwencji, zdaniem pozwanego, dopuszczalnym jest, aby strony odmiennie od modelu ustawowego opartego na teorii doręczenia uregulowały kwestię skuteczności złożenia danego oświadczenia woli w stosunkach między nimi. Pozwany podniósł też, że w razie, gdy brak odbioru przesyłki nie wynika z okoliczności leżących po stronie kredytobiorcy, jak wypadek lub ciężka choroba, dysponuje on na zasadach ogólnych wachlarzem środków umożliwiających mu unieszkodliwienie skutków prawnych doręczenia zastępczego.

Pozwany wniósł też o połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. niniejszej sprawy ze sprawami o sygn. akt XVII AmC 1527/09, XVII AmC 1529/09, XVII AmC 1530/09 oraz XVII AmC 1531/09.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zakwestionowane w pozwie postanowienie o treści § 22 zdanie trzecie: „(...) pozostawia w aktach pismo ze skutkiem doręczenia, jeżeli Kredytobiorca nie powiadomi (...) o zmianie adresu, a wysłane zawiadomienie wróci z adnotacją „adresat nieznaną” lub podobną.” znajduje się w „umowie o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...)”.

Przedmiotowa Umowa o kredyt hipoteczny zawiera jednostronnie przygotowane przez pozwanego gotowe klauzule umowne, a zatem stanowi typowy wzorzec umowy, która to okoliczność nie jest kwestionowana w sprawie.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o połączenie niniejszej sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawami niniejszej sprawy ze sprawami o sygn. akt XVII AmC 1527/09, XVII AmC 1529/09, XVII AmC 1530/09 oraz XVII AmC 1531/09. Stosownie do art. 191 k.p.c., powód może, choć nie musi, dochodzić jednym pozwem kilku roszczeń. Zgodnie zaś z art. 219 k.p.c., Sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli są one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem. W niniejszej sprawie powód określił zakres żądania pozwu do konkretnego postanowienia umownego zamieszczonego przez pozwanego w Umowie o kredyt hipoteczny. W świetle przesłanek określonych w art. 385¹ § 1 k.c. każde kwestionowane postanowienie umowne wymaga indywidualnej oceny. W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, z punktu widzenia art. 219 k.p.c. nie jest uzasadnione łączenie do wspólnego rozpoznania spraw, których przedmiotem są różne klauzule umowne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do podniesionego przez pozwanego zarzutu co do wadliwości sformułowania żądania pozwu. Powód domagał się bowiem uznania kwestionowanego przez niego postanowienia umownego za niedozwolone, podczas gdy zgodnie z brzmieniem art. 479(42) k.p.c., treść wyroku uwzględniającego powództwo wytoczone na podstawie art. 479(36) i następnych k.p.c. powinna obejmować zarówno rozstrzygnięcie o uznaniu danego postanowienia za niedozwolone, jak i zakazujące jego wykorzystywania. Z powyższego pozwany wywodził, że powództwo w niniejszej sprawie powinno zostać oddalone, a nawet że pozew podlega odrzuceniu. W ocenie Sądu, stanowisko to nie jest zasadne.

Odrzucenie pozwu następuje jedynie w razie wystąpienia jednej z okoliczności wymienionych enumeratywnie w przepisach kodeksu postępowania cywilnego: w art. 199 k.p.c., art. 1113 k.p.c., 1124 k.p.c. oraz art. 1165 k.p.c. W niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z przewidzianych w tych przepisach przyczyn odrzucenia pozwu. Podnoszona przez pozwanego wadliwość sformułowania roszczenia nie stanowi podstawy odrzucenia pozwu.

Rozpatrywana sprawa należy do spraw regulowanych przepisami Rozdziału 3. Działu IVa, Tytułu VII Księgi I kodeksu postępowania cywilnego. Z nazwy tego rozdziału wynika, że dotyczy on „spraw o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone”. Także z kolejnych przepisów tego rozdziału, w szczególności z art. 479(36) k.p.c., art. 479(39) k.p.c. i art. 479(41) k.p.c., wynika, że ustawa w ten właśnie sposób określa rozpatrywaną tu kategorię spraw. W art. 479(39) k.p.c. mowa zaś wprost o „żądaniu uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone”. Ustawodawca w żadnym miejscu nie posługuje się natomiast sformułowaniem „sprawa o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania” bądź „żądanie uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazania jego stosowania”. Jedynie w art. 479(42) § 1 k.p.c. stwierdza się, że w wyroku uwzględniającym powództwo sąd obok uznania danego postanowienia za niedozwolone, jednocześnie zakazuje jego wykorzystywania. Wynika stąd, że wyrok uwzględniający powództwo musi zawierać w istocie dwa rozstrzygnięcia integralnie ze sobą powiązane. Art. 479(42) § 1 k.p.c. dotyczy jednak tylko treści wyroku i dyspozycji tego przepisu nie należy odnosić do oceny treści

żądania pozwu. Podsumowując, z przepisów art. 479(36) i następnych k.p.c. nie sposób wywodzić, że ustawodawca przewidział wymóg sformułowania w pozwie żądania „zakazania stosowania kwestionowanego postanowienia” obok żądania uznania go za niedozwolone. W konsekwencji roszczenie procesowe zawarte w pozwie wniesionym w sprawie niniejszej uznać należało za prawidłowo skonstruowane, a zarzut pozwanego w tym zakresie za chybiony.

Przechodząc do merytorycznej oceny zakwestionowanego w pozwie postanowienia umownego, należało się odwołać do treści art. 385¹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, co jednak nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Z powyższego wynika, że uznanie postanowienia umownego za niedozwoloną klauzulę umowną i w konsekwencji wyeliminowanie go z obrotu z udziałem konsumentów, wymaga spełnienia łącznie następujących przesłanek:

1. postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie z konsumentem;
2. postanowienie nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron;
3. ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
4. ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta rażąco naruszają jego interesy.

W niniejszej sprawie ustalono, że stosowana przez pozwanego Umowa o kredyt hipoteczny stanowi wzorzec umowy. Oznacza to, że umowy zawierane przy jego użyciu nie są indywidualnie uzgadniane, a treść postanowień zostaje konsumentom narzucona. Spełniona została zatem pierwsza z przedstawionych wyżej przesłanek.

W sprawie zachodzi również warunek określony jako przesłanka druga, bowiem kwestionowane postanowienie nie dotyczyło głównych świadczeń stron umowy. W umowie o kredyt hipoteczny głównym świadczeniem ze strony Banku jest udzielenie kredytu drugiej stronie. Z kolei głównymi świadczeniami kredytobiorcy jest ustanowienie hipoteki I. rzecz Banku oraz spłata kredytu zgodnie z przewidzianymi w umowie warunkami. Ustalenia w zakresie kwestii doręczania klientowi pism Banku nie dotyczą głównych świadczeń stron.

W ocenie Sądu w sprawie spełnione zostały także pozostałe przesłanki z art. 385¹ k.c. Zakwestionowane w pozwie postanowienie kształtuje bowiem prawa i obowiązki konsumenta – kredytobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza jego interesy. Z postanowienia tego wynika wprost, że Bank przyznał sobie prawo do stosowania instytucji doręczeń korespondencji sądowej uregulowanej w przepisach kodeksu postępowania cywilnego (art. 136). Zdaniem Sądu, przeniesienie konstrukcji wykorzystywanej przez sądy na podstawie kodeksu postępowania cywilnego (art. 136) na grunt stosunków z konsumentami nie znajduje usprawiedliwienia prawnego.

Pozwany podnosił, że stosowane przez Bank rozwiązanie z jednej strony służyć ma bezpieczeństwu Banku, który ma w ten sposób zapewnioną możliwość skutecznego doręczenia korespondencji klientowi, z drugiej zaś strony ma ono zapewnić jak najlepsze zabezpieczenie interesów konsumenta, w którego interesie leży otrzymywanie informacji od Banku. Zdaniem Sądu to uzasadnienie nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której rygor pozostawienia pisma Banku w aktach ze skutkiem doręczenia będzie działał na korzyść klienta. W takiej sytuacji klient na ogół nie będzie znał treści oświadczenia woli Banku i nie będzie mógł w żaden sposób nań zareagować i bronić swoich interesów. W rezultacie, ocenie Sądu, uznać należało, że zakwestionowane w pozwie postanowienie umowne zostało ustalone wyłącznie w interesie Banku z pominięciem interesu klientów. Bank chciał mieć w ten sposób zapewnioną możliwość uznania każdej korespondencji kierowanej do klienta za doręczoną bez konieczności ustalania nowego adresu zamieszkania kredytobiorcy w wypadku, gdy ten zaniechał jego podania.

Pozwany podnosił, że niedopuszczalnym jest, aby kredytobiorca nie wywiązywał się z postanowień umowy kredytu, a jednocześnie zmienił adres zamieszkania i w ten sposób uniemożliwił Bankowi skuteczne dochodzenie roszczeń. Ze stwierdzeniem tym trudno polemizować. Tym niemniej, sytuacje, w których przesyłka skierowana przez Bank do

kredytobiorcy powraca do nadawcy z adnotacją „adresat nieznan” lub podobną mogą być bardzo zróżnicowane. W szczególności nie zawsze zaniechanie przez klienta powiadomienia Banku o zmianie adresu zamieszkania uznać będzie można za zawinione, nie zawsze też postępowanie kredytobiorcy będzie umotywowane dążeniem do udaremnienia zaspokojenia roszczeń Banku. Tymczasem rygor przewidziany w § 22 zdanie trzecie Umowy o kredyt hipoteczny dotyczy bez wyjątku wszystkich sytuacji, kiedy przesyłka powraca do Banku z adnotacją „adresat nieznan” lub podobną. Należy mieć zaś na względzie, że skutki zastosowania przez Bank fikcji doręczenia mogą być dla klienta bardzo poważne. Pozwany w odpowiedzi na pozew podkreślał, że większość informacji jest dla klienta dostępna w formie elektronicznej, zaś doręczenie listowne odnosi się jedynie do wskazanych w umowie istotnych oświadczeń banku. Będzie to dotyczyło na przykład wypowiedzenia umowy kredytu przez Bank. Zgodnie z brzmieniem § 15 ust. 4 Umowy o kredyt hipoteczny, takie zakończenie umowy skutkuje tym, że następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z tej umowy stają się wymagalne i kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznej spłaty wszystkich wymagalnych należności. Z § 15 ust. 5 przedmiotowej umowy wynika zaś, że w razie braku spłaty Bank może przystąpić do dochodzenia swych wierzytelności z prawnych zabezpieczeń kredytu oraz całego majątku kredytobiorcy. Postanowienia § 16 pozwalają przy tym Bankowi na naliczanie odsetek według stopy dla należności przeterminowanych. Jeżeli zważyć przy tym, że w § 23 Umowy o kredyt hipoteczny kredytobiorca poddaje się egzekucji (a zatem Bank jest uprawniony do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego), przystąpienie przez Bank do egzekucji może nastąpić w niedługim czasie od upływu terminu wypowiedzenia. W konsekwencji możliwe jest, że kredytobiorca dopiero z zawiadomienia o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego dowie się o tym, że Bank wypowiedział umowę kredytu. Stawiałoby to konsumenta w bardzo niekorzystnej sytuacji - szczególnie wówczas, gdy niepowiadomienie Banku o zmienionym adresie zamieszkania nastąpiło z przyczyn od konsumenta niezależnych. Zasady rzetelności i uczciwości w obrocie nakazują nie wprowadzać do wzorców umów takich rozwiązań, które powodują uprzywilejowanie jednej strony kosztem drugiej strony stosunku zobowiązaniowego.

Z powyższego wynika, że stosowanie tej regulacji może spowodować dla klienta bardzo poważne konsekwencje. Wbrew twierdzeniom pozwanego, odwrócenie tych skutków, w szczególności w razie wszczęcia egzekucji, może okazać się bardzo utrudnione, a nawet niemożliwe. W konsekwencji, w ocenie Sądu, zakwestionowane w pozwie postanowienie uznać należało za sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszające interesy konsumentów.

Powyższej oceny nie zmienia podnoszony przez pozwanego fakt, że art. 61 k.c. jest przepisem dyspozytywnym. Okoliczność, że dane postanowienie umowne nie jest sprzeczne z żadnym przepisem bezwzględnie obowiązującym, nie świadczy bowiem o tym, że nie stanowi ono klauzuli niedozwolonej w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Jakkolwiek więc przepis art. 61 k.c. pozostawia stronom umowy swobodę w zakresie ukształtowania zasad dokonywanych między nimi doręczeń, to nie zmienia to faktu, że § 22 zdanie trzecie Umowy o kredyt hipoteczny reguluje tę kwestię w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszając interesy konsumentów.

Nie uzasadnia też wprowadzenia do Umowy o kredyt hipoteczny postanowienia § 22 zdanie trzecie okoliczność, że zgodnie z innymi postanowieniami tej umowy kredytobiorca ma obowiązek powiadomić Bank o każdej zmianie danych osobowych – w szczególności o zmianie adresu zamieszkania. Niedopełnienie tego obowiązku przez kredytobiorcę może co prawda stanowić nienależyte wykonanie umowy i wówczas Bank mógłby z tego tytułu dochodzić ewentualnych roszczeń na podstawie przepisów o odpowiedzialności kontraktowej, jednak nie usprawiedliwia to wprowadzenia rygoru doręczenia pism przez pozostawienie ich w aktach.

Pozwany podnosił też, że jakkolwiek w rejestrze klauzul niedozwolonych znajdują się już postanowienia zawierające regulacje podobne do tej zakwestionowanej przez powoda, to jednak postanowienia te nie pochodzą z umów kredytów czy pożyczek bankowych. Zdaniem pozwanego, klauzule takie nie są niedozwolone gdy znajdują się we wzorcu umowy kredytu, bowiem banki nie są zwykłymi podmiotami gospodarczymi, a pełnią szczególną rolę powierzoną im przez ustawodawcę. W ocenie Sądu, pogląd ten nie zasługuje na aprobatę. Odmiennie traktowanie banków w rozpatrywanym zakresie nie znajduje wystarczającego usprawiedliwienia. Jakkolwiek bowiem nie ulega wątpliwości, że banki są w pewnym stopniu instytucjami zaufania publicznego, to nie zmienia faktu, że w stosunkach z konsumentami pozostają one przedsiębiorcami o pozycji bez porównania od nich silniejszej. Banki mają obowiązek strzec bezpieczeństwa

zgromadzonych środków pieniężnych złożonych przez deponentów i w tym zakresie można uznać, że chronią one ważny interes publiczny. Nie można jednak stwierdzić, że okoliczność ta usprawiedliwia naruszanie indywidualnych interesów poszczególnych klientów i stosowanie przez bank klauzul abuzywnych w stosunkach z konsumentami. Bank ma bowiem przede wszystkim działać w sposób rzetelny i uczciwy.

Należało też zauważyć, że treść kwestionowanego postanowienia nie jest precyzyjna. Rozpatrywana tu regulacja dotyczy bowiem sytuacji, gdy przesyłka powraca do Banku z adnotacją „adresat nieznaną” lub podobną. Pojęcie „podobny” jest ze swej natury nieostre. W rezultacie to Bank byłby uprawniony do autorytatywnej oceny, czy dana adnotacja umieszczona na przesyłce jest podobna do adnotacji „adresat nieznaną”, czy też nie. I z tego punktu widzenia zamieszczenie rozpatrywanego postanowienia w Umowie o kredyt hipoteczny stawia zatem konsumenta w niekorzystnej sytuacji.

Z powyższego wynika, że zakwestionowane w pozwie postanowienie spełnia wszystkie przesłanki wymienione w art. 385¹ § 1 k.c., a zatem stanowi niedozwoloną klauzulę umowną.

Z tych względów na podstawie art. 479(42) § 1 k.p.c., uwzględniono żądanie pozwu.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Publikację prawomocnego wyroku zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

/-/ SSO Wanda Czajkowska